Stuk **1591** (2007-2008) – Nr. 1

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

6 maart 2008

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Jan Roegiers en Kurt De Loor –

houdende wijziging van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie wat de verslaggeving aan het Vlaams Parlement betreft

4025
ECO
WAP

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE TOELICHTING

1. Inleiding

Aan het begin van de eenentwintigste eeuw bevindt de wereld zich in crisis. De val van de Berlijnse Muur maakte een einde aan de Koude Oorlog die de wereld sinds 1946 beheerste. De steriele Oost-Westdiscussies en de bewapeningswedloop hebben plaatsgemaakt voor een – al dan niet opgeklopte – wereldwijde dreiging van terrorisme. Daarnaast is de wereld nog altijd getuige van soms lang aanslepende oorlogen en zijn er zelfs nieuwe brandhaarden. Zo blijven in Afrika, dat al door zoveel rampspoed getroffen is, burgeroorlogen voor vernieling zorgen en lijkt er maar geen einde te komen aan de neerwaartse spiraal van geweld in het Midden-Oosten. Conflicten die onder meer met nationaliteit te maken hebben, zijn er ook in voormalige Sovjetrepublieken, en op talrijke andere plaatsen die minder het wereldnieuws halen.

Oorlogsgeschut haalt het vaak nog steeds op diplomatie en plaatst de politieke wereld voor voldongen feiten. Ook op andere terreinen dan oorlog en vrede is de wereld in volle beweging. De Oost-West-tegenstelling werd vervangen door een toenemende ongelijkheid tussen Noord en Zuid. De permanente onderontwikkeling en de schijnbare uitzichtloosheid in vele landen in het Zuiden houden een reëel gevaar voor destabilisatie in.

De ineenstorting van de Sovjet-Unie betekende het einde van de bestaansreden van de NAVO (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie). De daarop volgende toetreding tot de NAVO van de voormalige Warschaupactleden, de bewapening tegen nieuwe vormen van oorlogsvoering en de heropening van de discussie over de rol en de taken van de NAVO, gaf het Europese veiligheids- en defensiebeleid een nieuwe stimulans. De militaire suprematie van de Verenigde Staten deed vele Europese lidstaten echter meermaals machteloos toezien op bepaalde conflicten. De ontwikkeling van een Europees gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid en de in dat kader opererende militaire poot, de West-Europese Unie (WEU), moest de EU in staat stellen diplomatieke, economische en militaire instrumenten te gebruiken om een eigen veiligheidsbeleid te voeren. De theorie klonk mooi, maar in de praktijk moest de EU het voortouw in de Balkan aan de Verenigde Staten overlaten. Vandaag de dag woedt daarenboven in enkele Oost-Europese landen een hevige discussie over het al dan niet meewerken aan het Amerikaans rakettenschild.

Een eigen Europees veiligheidsbeleid is nog veraf, laat staan een Europees vredesbeleid. Vlaanderen kan hierin een pioniersrol vervullen. Sinds de Amerikaanse inval in Irak en de terreuraanslagen in Madrid en Londen is voor veel mensen vrede geen vanzelfsprekendheid meer. Hoewel het merendeel van de Vlamingen oorlog slechts van televisie kent, kwamen in de periode van de oorlogsdreiging in Irak (en later tijdens de eigenlijke inval) tienduizenden mensen op straat uit bezorgdheid of uit protest. Al die elementen leiden, naast onzekerheid en twijfel, ook tot boeiende uitdagingen en politieke kansen: kansen op duurzame vrede en op hedendaagse internationale structuren gericht op daadwerkelijke samenwerking.

Vlaanderen kan daarin een specifieke rol spelen: door de regionalisering van de bevoegdheid over de wapenexportvergunningen is een unieke kans voor Vlaanderen weggelegd om een hoge ethische standaard verder te zetten, verder te ontwikkelen en verder te promoten. Die ethische standaard is grotendeels vastgelegd in de bestaande wetgeving en behoort wellicht tot de hoogste van Europa. Het moet de ambitie van Vlaanderen zijn om deze hoge standaard naar het Europees niveau te tillen.

Uit onderzoek[1] blijkt dat de overgrote meerderheid van de Vlamingen vindt dat Vlaamse bedrijven geen wapens mogen uitvoeren naar landen in oorlog, zelfs als daar jobs in Vlaanderen door in gevaar komen. Ook bedrijven hebben hun verantwoordelijkheid voor de vrede. Aan de andere kant vindt een kleine meerderheid dat Vlaanderen geen strengere regels moet hanteren voor wapenuitvoer dan de andere Europese landen en vindt de overgrote meerderheid dat exportcontrole Europees geregeld moet worden. Kortom: Vlamingen schuiven de zaak naar Europa door en pleiten impliciet voor een streng Europees wapenexportbeleid.

In afwachting van een Europees beleid is het noodzakelijk dat de huidige regelgeving verder verfijnd en

[1] Vlaams Vredesinstituut (mei 2007), *Vrede in Vlaanderen, Opinies en engagementen van Vlamingen inzake vrede en geweld.*

uitgewerkt wordt. Vooral op het vlak van transparantie kan de wetgeving stringenter.

2. Bevoegdheid

In de wet van 5 augustus 1991, die het laatst werd gewijzigd in 2003, heeft de wetgever een juridisch kader vastgelegd waarbinnen de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie kan plaatshebben en de naleving van de criteria vastgesteld in de gedragscode van de Europese Unie betreffende wapenuitvoer. Op grond van de bepalingen van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (artikel 6, §1, VI, eerste lid, 4°, en vijfde lid, 8°) zijn de gewesten bevoegd voor deze materie[2].

3. Bedoeling van het voorstel van decreet

Dit voorstel van decreet wil – door wijziging van bovenvermelde wet – de transparantie bij controle verhogen en waar mogelijk ook vastleggen.

Transparantie op het vlak van de controle van de in-, uit- en doorvoer van wapens is niet vanzelfsprekend. In heel wat landen blijven die activiteiten gehuld in een waas van geheimzinnigheid. Toch is een rapportering van wapenleveringen op regelmatige basis ondertussen in Vlaanderen de norm geworden. Vóór de bevoegdheidsoverdracht in 2003 rapporteerde de federale regering jaarlijks over de omvang van de buitenlandse handel in militaire goederen aan het parlement. Sinds de zomer van 2003 heeft de Vlaamse Regering deze rapportagetaak overgenomen.

De wet stipuleert dat de regering ieder jaar een verslag uitbrengt over de toepassing van de wet en dat de regering zesmaandelijks een overzicht geeft van de verstrekte en geweigerde vergunningen voor de invoer, uitvoer en doorvoer van militaire goederen alsook voor de uitbouw van militaire productiecapaciteit in het buitenland. De wijze waarop dit moet gebeuren, het tijdstip waarop dit moet gebeuren en een aantal cruciale definities ontbreken. Daar wil dit voorstel van decreet duidelijkheid in scheppen.

[2] Advies 36.628/1 van de afdeling wetgeving van de Raad van State

Voor vergunningsplichtige handel in producten voor tweeërlei gebruik is er geen rapporteringsplicht. Dit voorstel van decreet wil deze verplichting nu opleggen, zowel voor de jaarlijkse als voor de zesmaandelijkse verslaggeving.

4. De huidige rapporteringswijze

Sinds 2003 is deze materie een regionale bevoegdheid. De rapporteringswijze van de Vlaamse Regering is tot nog toe op te delen in twee periodes: de periode tot en met 31 december 2004 en de periode daarna. In de eerste periodieke verslagen werden de verschillende vergunningsaanvragen niet apart besproken maar werden de uitvoer- en doorvoervergunningen gegroepeerd per land van bestemming en de invoervergunningen per land van afzender. Per land werd dan het totaal aantal verstrekte vergunningen en het totale bedrag van deze vergunningen gegeven. Verder werd het aantal vergunningen per land zowel opgesplitst per categorie van bestemmeling (publieke sector, industrie, particulier, handelaar) als per categorie van materieel. De Vlaamse indeling van militair materieel van voor 2005 bestond slechts uit vier brede rubrieken: 'licht' materieel (kleine en lichte wapens en de munitie, delen en onderdelen hiervan), 'halflicht' materieel (mortieren, granaten, explosieven, raketten en onderdelen), 'zwaar' materieel (materieel dat werd opgenomen in het wapenregister van de Verenigde Naties) en 'ander' materieel (elektronische en optische systemen, radars, communicatiesystemen, chemische producten en OC-sprays). Het hoeft geen betoog dat men door deze ruwe indeling in types van militair materieel nauwelijks een zicht kon krijgen op welke goederen er nu precies werden uitgevoerd, doorgevoerd of ingevoerd in de periode tot december 2004. Ter illustratie: bijna 85% van alle verstrekte uitvoervergunningen in deze periode had betrekking op 'ander' militair materieel. Verder was vooral het groeperen van vergunningen per land van bestemming/afzender problematisch aangezien er hierdoor voor veel individuele vergunningen nauwelijks informatie beschikbaar was over wat naar waar werd uit- en doorgevoerd.

Sinds januari 2005 is, met het oog op een verhoging van de transparantie, de rapporteringswijze in de periodieke verslagen op een aantal vlakken sterk gewijzigd. Ten eerste worden de vergunningen niet langer per land van bestemming/afzender gegroepeerd, maar worden de details van elke vergunning afzonderlijk behandeld. Per land van bestemming/afzender wordt nu een overzicht gegeven van de verschillende individuele vergunningen met informa-

tie over het soort goederen waarop de vergunning betrekking heeft, de categorie eindgebruiker van deze goederen en de waarde van de vergunning. Hierdoor kan elke vergunningsaanvraag apart worden geanalyseerd. Ten tweede is de indeling van de verschillende soorten militair materieel gevoelig verfijnd. De nieuwe indeling is gebaseerd op de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, die bestaat uit 22 hoofdcategorieën (ML1 tot 22), die op hun beurt onderverdeeld zijn in een aantal subcategorieën. Deze indeling wordt aangevuld met een aantal 'Vlaamse' categorieën die betrekking hebben op goederen die wel in België vergunningsplichtig zijn maar niet op de EU-lijst staan (ML23 en 26) en op goederen die onder de 'catch-all'-clausule vallen (ML24 en 25). Ten derde is de categorie 'bestemmeling' vervangen door de categorie 'eindgebruiker'. De categorie 'bestemmeling' wordt door de Vlaamse Regering niet langer, zoals voorheen, aangegeven. Opvallend is verder dat de categorie 'eindgebruiker' meer gedetailleerd wordt ingedeeld dan de categorie 'bestemmeling'. Deze eerste categorie bestaat nu uit zes rubrieken in plaats van vier. Dit komt omdat er bij de eindgebruiker, in tegenstelling tot bij de bestemmeling, een onderscheid wordt gemaakt tussen 'overheid' en 'krijgsmacht' en tussen de 'defensiegerelateerde industrie' en de 'industrie'[3].

Dit duidelijke onderscheid in twee verschillende periodes – niet geheel toevallig parallel lopend met de periodes waarin twee verschillende ministers bevoegd waren – toont aan dat de wijze waarop gerapporteerd wordt voor interpretatie vatbaar is. Daarom is dit voorstel van decreet noodzakelijk: om een aantal zaken te verankeren. De indieners willen immers vermijden dat de transparantieklok teruggedraaid wordt naar de periode van vóór 1 januari 2005 en willen de transparantie bovendien nog verhogen.

5. Criteria van transparantie

In de Europese context identificeert men zes criteria waarop de transparantie van regeringen inzake wapenexportcontrole moet worden geëvalueerd: de beschikbaarheid, gedetailleerdheid, betrouwbaarheid, vergelijkbaarheid, alomvattendheid en relevantie van de data.[4] Deze criteria werden als leidraad gehanteerd bij de uitwerking van dit voorstel van decreet.

5.1 Beschikbaarheid van de informatie

De indieners willen dat de informatie inzake de buitenlandse handel in militaire goederen integraal toegankelijk is voor de Vlaamse volksvertegenwoordigers. Het is logisch dat de bevoegde minister het recht behoudt om bepaalde informatie achter gesloten deuren mee te delen. Het voorstel van decreet verwijst hiervoor naar het huishoudelijk reglement van de commissie die de wapenhandel in het Vlaams Parlement controleert.

Tot vandaag wordt de informatie omtrent de verstrekte en geweigerde vergunningen voor de buitenlandse handel in goederen voor tweeërlei gebruik niet opgenomen in de verslagen. Door deze bepaling in het voorstel van decreet op te nemen wordt de beschikbaarheid van informatie verhoogd.

5.2 Gedetailleerdheid van de informatie

Hoe gedetailleerder de gegevens, hoe transparanter de verslagen, dat bleek in ieder geval in de periode sinds 1 januari 2005. Toch willen de indieners de gedetailleerdheid verhogen door, onder andere, de hoofdstukken in de verslagen te bepalen en de minimale indeling van de categorie eindgebruiker vast te leggen. Bijzonder belangrijk in dit verband is het bepalen van enkele cruciale definities zoals 'land van bestemming' en 'land van eindbestemming' én de verplichting om die op te nemen in de verslagen.

5.3 Betrouwbaarheid van de informatie

De betrouwbaarheid van de informatie is uiteraard uiterst belangrijk. Het lijkt de indieners logisch dat eventuele – onvrijwillige – fouten in de verslaggeving zo snel mogelijk worden rechtgezet: online op de site van de dienst Controle Wapenhandel en mondeling bij de parlementaire bespreking. Dat wordt ook opgenomen in het schriftelijke verslag volgend op het verslag waarin de fout stond.

---

[3] Vlaams Vredesinstituut (13 november 2006), *Transparantie in de rapportage over de Vlaamse buitenlandse wapenhandel*, Advies

[4] Bauer, S. (2006), *European Arms Export Policies and Democratic Accountability.* Oxford University Press

Net als bij het criterium gedetailleerdheid is het evident dat het onderscheid tussen 'land van bestemming' en 'land van eindbestemming' en een duidelijk onderscheid in categorieën bij de 'eindgebruiker' bijdraagt tot een grotere betrouwbaarheid van de informatie.

5.4 Vergelijkbaarheid van de informatie

Met dit voorstel van decreet streven de indieners ernaar de vorm en de inhoud van de verslaggeving vast te leggen om daarmee ook de mogelijkheid te creëren de informatie door de tijd te kunnen vergelijken.

5.5 Alomvattendheid en relevantie van de informatie

De Vlaamse Regering hoeft niet alle informatie publiek te maken. Toch drukken de indieners de wens uit dat het niet publiek bekendmaken eerder de uitzondering dan de regel is. Indien het toch gebeurt, is de bevoegde minister wel verplicht de informatie achter gesloten deuren op eigen initiatief bekend te maken. Het huishoudelijk reglement van de commissie waarin deze extra informatie wordt gegeven, bepaalt hoe de volksvertegenwoordigers met de informatie moeten omgaan.

Door in de zesmaandelijkse verslagen de verplichting op te nemen ook een overzicht te geven van de verstrekte en geweigerde vergunningen voor hernieuwingen van reeds vergunde transacties en tijdelijke uitvoervergunningen, hopen de indieners de alomvattendheid van de verslagen te vergroten.

De bepaling om de motivering bij weigeringen van bepaalde vergunningsaanvragen op te nemen is van cruciaal belang voor de transparantie. Tot vandaag werd die enkel gegeven op uitdrukkelijk verzoek van individuele parlementsleden bij de bespreking van de verslagen of via afzonderlijke parlementaire vragen. Door deze verplichting op te nemen beschikt het parlement meteen over alle individuele vergunningen.

De alomvattendheid wordt tot slot verder geconcretiseerd door een aantal definities – 'land van bestemming', 'land van eindbestemming' en 'eindgebruiker' – vast te leggen en door de verplichting om die gegevens op te nemen in de verslaggeving. Dat verplicht de regering om bij de uiteindelijke beslissing mee in overweging te nemen wie of wat de eindbestemmeling is in het land van eindbestemming.

COMMENTAAR BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 2

Er worden in dit voorstel van decreet een aantal definities opgenomen die discussies achteraf moeten vermijden. Vooral de begrippen 'land van bestemming', 'land van eindbestemming' en 'eindgebruiker' zijn van groot belang omdat ze tot nog toe nooit werden gedefinieerd. Ze zijn vooral belangrijk om de transparantie in de verslagen van de Vlaamse Regering te verhogen.

- Het 'land van bestemming' (definitie c) is het land waar het materieel in eerste instantie naartoe wordt verzonden. Daar kan het materieel bijvoorbeeld verder worden afgewerkt of geassembleerd;

- het 'land van eindbestemming' (definitie d) is het land waar het materieel – eventueel na be- of verwerking – uiteindelijk zal terechtkomen. Zelfs indien een internationaal invoercertificaat volstaat in het land van bestemming is de kennis van het land van eindbestemming van belang om de afweging te maken om uitvoerlicenties al dan niet toe te staan of te weigeren;

- de 'eindgebruiker' (definitie e) is de organisatie, in de breedst mogelijke betekenis van het woord, die het materieel uiteindelijk effectief in zijn bezit zal hebben.

Artikel 3

Dit artikel wijzigt het artikel 17 van de wet. In het oorspronkelijke artikel waren zowel het jaarlijkse als het zesmaandelijkse verslag opgenomen. In deze wijziging is ervoor geopteerd twee verschillende artikelen te maken.

De indieners hebben met dit artikel de bedoeling de leesbaarheid van het jaarverslag te verhogen en er enkele belangrijke zaken aan toe te voegen. Om die reden wordt aangegeven welke hoofdstukken het verslag minstens moet hebben. De hoofdstukken 7, 8

en 9 zijn nieuwe hoofdstukken in vergelijking met de vroegere verplichtingen.

– Voor hoofdstuk 7 wordt de verplichting opgelegd om de uitvoer van militaire goederen en goederen van tweeërlei gebruik (dual use) in het jaarverslag op te nemen;

– hoofdstuk 8 moet de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement inzicht geven in de mate waarin Vlaamse producten worden gebruikt in de ontwikkeling van de productiecapaciteit van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel in het land van eindbestemming;

– hoofdstuk 9 is bedoeld om ook de mogelijke afwending en wederuitvoer binnen het land van eindbestemming te kunnen controleren.

Dit artikel voegt een kalenderbepaling in wanneer het jaarverslag moet zijn ingediend bij het Vlaams Parlement.

Artikel 4

In dit artikel wordt een nieuw artikel 18 in de wet ingevoegd dat enkel handelt over het zesmaandelijkse verslag.

Ook wat dit verslag betreft is de bedoeling van de indieners om de transparantie te verhogen. Het zesmaandelijkse verslag moet een haarscherp beeld geven van de verstrekte en geweigerde vergunningen in de afgelopen periode voor alle goederen die onder de wet vallen en voor goederen voor tweeërlei gebruik. De indieners hebben de minimale vormvereisten vastgelegd, waarbij ze voor het eerst ook een duidelijk zicht willen krijgen op de verstrekte en geweigerde vergunningen voor hernieuwingen van reeds vergunde transacties en tijdelijke uitvoervergunningen.

Daarenboven willen de indieners van dit voorstel van decreet dat de vergunningsverstrekkende overheid een overzicht geeft van de individuele vergunningen. Ze leggen een aantal minimumzaken vast die per vergunning moeten worden meegedeeld. Het soort materieel wordt op zijn minst ingedeeld volgens de gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen, die bestaat uit 22 hoofdcategorieën (ML1 tot 22), die op hun beurt onderverdeeld zijn in een aantal subcategorieën. Ook de categorieën van eindgebruikers worden gedetailleerd opgesomd.

Net als bij artikel 3 wordt door de indieners aandacht besteed aan toegestane of geweigerde vergunningen die de productiecapaciteit van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel in het land van eindbestemming tot doel kan hebben.

Dit artikel verplicht de Vlaamse Regering er ook toe om bij weigering van vergunningsaanvragen de motivering te geven. Op die manier moet het parlement kunnen nagaan of er verschillende beslissingen zijn genomen bij vergelijkbare uitvoervergunningen dan wel welke wijzigingen er zich hebben voorgedaan voor bepaalde categorieën materieel of eindbestemming.

Tot slot legt dit voorstel van decreet ook de periodes vast waarover de zesmaandelijkse verslagen dienen te handelen en wanneer ze uiterlijk ingediend moeten zijn.

Artikel 5

Dit artikel is een nieuw artikel in de wet dat de vergunningsaanvrager enerzijds de verplichting oplegt relevante extra informatie – in de loop van de vergunningsprocedure of daarna – op eigen initiatief te melden en anderzijds bescherming biedt zodat in de verslagen aan het parlement geen mededelingen komen die de aanvrager schade kunnen berokkenen.

Onder extra informatie dient begrepen te worden informatie die nog niet bekend was bij het aanvragen van de vergunning en die van belang kan zijn voor de eindbeoordeling van de vergunning.

De laatste zin van dit artikel dient te worden gelezen in samenhang met het voorgaande. Het verplicht de Vlaamse Regering namelijk om – desgewenst mondeling en in een besloten vergadering van de bevoegde parlementscommissie – alle nodige informatie ter beschikking te stellen. Het huishoudelijk reglement van de bevoegde commissie bepaalt hoe de volksvertegenwoordigers met deze informatie moeten omgaan.

Jan ROEGIERS

Kurt DE LOOR

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 1, eerste lid, van de wet van 5 augustus 1991 betreffende de in-, uit- en doorvoer van en de bestrijding van illegale handel in wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie worden een c) tot e) toegevoegd, die luiden als volgt:

c) land van bestemming: het land waar de goederen uit Vlaanderen naartoe worden verzonden, ongeacht de overige dichterbij of verderaf gelegen landen die tijdens het vervoer worden aangedaan;

d) land van eindbestemming: het laatst bekende land waar de goederen uit Vlaanderen naartoe worden verzonden;

e) eindgebruiker: de laatst bekende bestemmeling aan wie de goederen uit Vlaanderen worden verzonden.

Artikel 3

Artikel 17 van dezelfde wet vervangen bij de wet van 26 maart 2003, wordt vervangen door wat volgt:

"Artikel 17

De Vlaamse Regering brengt ieder jaar verslag uit aan het Vlaams Parlement over de toepassing van dit decreet. Dat verslag bevat minstens de volgende hoofdstukken:

1° de ontwikkeling van de export;

2° de analyse van de wereldhandel en de Europese handel in wapens;

3° de gegevens over de Vlaamse in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie; over de goederen voor tweeërlei gebruik en de bijzondere problemen die voor beide categorieën zijn gerezen;

4° de eventuele wijzigingen van de reglementering en de procedures in Vlaanderen;

5° de Europese en internationale initiatieven die relevant zijn voor deze materie;

6° de toepassing van de Europese gedragscode;

7° de reële vergunningsplichtige uitvoer van militaire goederen en goederen van tweeërlei gebruik vanuit Vlaanderen;

8° de uitvoer van materieel en technologie die de uitbouw van de productiecapaciteit voor wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel in het land van bestemming tot doel hebben;

9° de naleving van de bepalingen in dit decreet omtrent de afwending binnen de landen van eindbestemming en de naleving van de clausule van niet-wederuitvoer.

Het verslag wordt uiterlijk op 1 maart volgend op het jaar waarover het verslag wordt uitgebracht bij het Vlaams Parlement ingediend.".

Artikel 4

Aan dezelfde wet wordt een artikel 18 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Artikel 18

De Vlaamse Regering brengt zesmaandelijkse verslagen in minstens 3 aparte hoofdstukken uit aan het Vlaams Parlement over:

1° alle verstrekte en geweigerde vergunningen voor de goederen die onder deze wet vallen;

2° alle verstrekte en geweigerde vergunningen voor de buitenlandse handel in goederen voor tweeërlei gebruik;

3° alle verstrekte en geweigerde vergunningen voor hernieuwingen van reeds vergunde transacties en tijdelijke uitvoervergunningen.

Alle individuele vergunningen worden ingedeeld per land van bestemming bij uitvoer, per land van oorsprong bij invoer of per land van bestemming en oorsprong bij doorvoer. Bij elke vergunning worden minstens de volgende gegevens vermeld:

1° het totale bedrag van de vergunning;

2° de categorie van het materieel;

3° de omschrijving van de goederen;

4° het land van eindbestemming tenzij dat hetzelfde is als het land van bestemming;

5° de categorie van eindgebruiker, waarbij minimaal volgende categorieën worden onderscheiden:

a) internationale organisatie;

b) overheid;

c) krijgsmacht;

d) industrie;

e) defensiegerelateerde industrie;

f) handelaar;

g) particulier.

Er wordt afzonderlijk melding gemaakt van de afgifte of de weigering van vergunningen voor de uitvoer van materieel en technologie die de uitbouw van een productiecapaciteit voor wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik dienstig materieel in het land van eindbestemming tot doel heeft of kan hebben.

De motivering voor de weigering van vergunningsaanvragen wordt opgenomen in het zesmaandelijkse verslag.

De zesmaandelijkse periodes lopen van 1 januari tot en met 30 juni en van 1 juli tot en met 31 december. De zesmaandelijkse verslagen worden bij het Vlaams Parlement ingediend uiterlijk twee maanden na afloop van de periode waarover verslag wordt uitgebracht.”.

Artikel 5

Aan dezelfde wet wordt een artikel 19 toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Artikel 19

De vergunningsaanvrager meldt alle relevante extra informatie die de controle transparanter kan maken op eigen initiatief aan de Vlaamse Regering.

Onverminderd alle hierboven vermelde bepalingen wordt er in de schriftelijke verslagen aan het Vlaams Parlement geen informatie opgenomen die de aanvrager schade kan berokkenen. Dergelijke informatie moet dan mondeling worden toegelicht door de Vlaamse Regering bij de bespreking van bovenvermelde verslagen.

De Vlaamse Regering kan nooit informatie ten aanzien van het parlement achterhouden.”.

Jan ROEGIERS

Kurt DE LOOR